

Arrest

nr. 137 726 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 13 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 1 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Op 13 oktober 2014, met kennisgeving diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding

met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13septies. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 22 oktober 2014 wordt de verzoekende partij verwijderd zonder verzet naar Rusland. Zij verklaarde akkoord te gaan met de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep betreft tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij voert de volgende exceptie aan:

“2.1. Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten betekend middels de bijlage 13septies.

Verweerder heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op te werpen, in zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer zij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu dient te worden vastgesteld dat betrokkene op 22.10.2014 het Rijk heeft verlaten.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Gezien het feit dat de verzoekende partij het Rijk heeft verlaten, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens toont verzoekende partij niet aan wat het mogelijke voordeel en nuttig effect zou zijn van een annulatie van de bestreden beslissing.

De verweerder is dan ook van oordeel dat het door verzoekende partij ingestelde schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is.

Zie ook:

“De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker op 18 november 2011 werd gerepatriëerd. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de

vernietiging van de bestreden beslissing. De raadsman van verzoeker betwist deze vaststelling niet.” (R.v.V. nr. 72 796 van 6 januari 2012; zie ook R.v.V. nr. 49 692 van 18 oktober 2010) Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk bij gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend middels een bijlage 13septies.”

2.2. Deze redenering dient gevolgd te worden. De verzoekende partij heeft met haar akkoord het land verlaten. Er blijkt niet dat zij nog enig actueel belang heeft nu deze bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. De raadsman van de verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. En doet ter terechtzitting afstand van haar beroep in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, het inreisverbod

3.1.1. Het eerste middel luidt deels als volgt:

I. “Verweerster schendt de motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet

(...)

Bovendien laat verweerster na de duur van het inreisverbod te motiveren.

Zij stelt dienaangaande enkel het volgende:

Betrokkene werd vandaag aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”

Ontegensprekelijk stelt deze elementen de bestreden beslissingen met hun concrete motiveringen in een ander daglicht.

Gelet op het voorgaande, kan dan ook niet anders worden besloten dan dat eerste verweerster de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet, schendt.”

Het tweede middel luidt deels:

“ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt eerste verweerster de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dit heeft tot gevolg dat zij haar beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster heeft reeds aangetoond dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster.

Het past dan ook te oordelen dat verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

Het derde middel luidt:

II. “Verweerster schendt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

(...)

Zoals reeds aangegeven heeft verzoekster geen familie meer in haar land van herkomst.

Nu zij nood heeft aan mantelzorg, heeft zij zich naar België begeven om alhier haar zoon, schoondochter en kleinkind te vervoegen.

Eind december 2014 bekwam haar zoon, de heer M.T., een verblijfsrecht.

Bedoeling was een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende inreisverbod gedurende een periode van drie jaar werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat aan de vordering die verzoekende partij instelde tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 9.7.2014 geen schorsende werking wordt toegekend zodat dit het nemen van een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende inreisverbod niet belemmert.

De kritiek als zou het onduidelijk zijn in welke mate rekening werd gehouden met de ingediende vordering houdt ook geen verband met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en kan de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet doen aannemen.

De genoemde beslissing moet bovendien rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook RvS nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; RvS nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; RvS nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Verzoekende partij voert verder aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod nochtans uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 16/07/2014. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Deze motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

De bestreden beslissing wordt dan ook ten genoegen van recht gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Zie dienomtrent nog volgende rechtspraak:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verzoekende partij maakt geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij acht bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden omdat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald a.d.h.v. de relevante omstandigheden eigen aan het geval. Zij zou aan allerlei kwalen lijden die een ernstig gezondheidsrisico inhouden en zij zou bij haar in België wonende zoon willen verblijven.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij middels haar betoog geen afbreuk kan doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, met name dat:

(...)

De beslissing houdende inreisverbod behandelt derhalve de specifieke omstandigheid waarin verzoekende partij zich bevindt.

Verzoekende partij toont ook niet aan op basis van welke wetsbepaling de gemachtigde verplicht zou zijn om in de beslissing formeel te motiveren omtrent de door haar aangehaalde elementen.

Dat zij aan allerlei kwalen lijdt die een gezondheidsrisico inhouden, blijkt bovendien allerminst uit het administratief dossier nu haar aanvraag o.g.v. artikel 9ter op 9.10.2014 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het niet evenredig is om haar een inreisverbod te betekenen nu zij bij haar zoon zou willen blijven. Het nadeel dat verzoekende partij door het inreisverbod lijdt, heeft zij immers enkel en alleen aan haar eigen (nalatig) handelen te danken.

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Het staat verzoekende partij overigens vrij een verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod in te dienen, indien zij meent dat de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.4. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij meent dat zij nood heeft aan mantelzorg en zich daarvoor naar België heeft begeven om haar zoon, schoondochter en kleinkind te vervoegen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband met haar zoon.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verzoekende partij blijkt in casu minstens tot 12.3.2014 gescheiden te hebben geleefd van haar zoon. Zij legt evenmin enkele indicaties voor die een gezinsband zouden kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar zoon er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat verzoekende partij zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar zoon doet daaraan geen afbreuk.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering dat haar zoon in België recht zou hebben op verblijf kan daaraan geen afbreuk doen.

Terwijl – het weze herhaald – dat verzoekende partij het inreisverbod gedurende een periode van drie jaar enkel te wijten heeft aan haar eigen nalatig handelen:

“Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voorzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. “ (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht in samenlezing met de zorgvuldigheidsplicht, en dit onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in het licht van de motiveringsplicht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1 dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)"*

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

In de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar artikel 74/11, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, staat vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat:

"(...)artikel 74/11, §1. tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2" niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, j

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 16/07/2014. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd."

Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225 872).

Nergens wordt uiteengezet waarom aan de verzoekende partij een inreisverbod van de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij meent dat uit de voormelde reden niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van haar dossier, meer bepaald onder meer met haar familie die in België verblijft en dat de duur van het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd.

Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt gegeven maar niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij en niets wordt gesteld betreffende de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom precies deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De verwerende partij geeft in de nota uitleg betreffende een aantal specifieke omstandigheden en stelt dat op de medische redenen werd geantwoord in de beslissing die de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 9 oktober 2014 afwijst. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing zelfs niet wordt verwezen naar deze beslissing. Het gegeven dat het de verzoekende partij vrij staat de opheffing van het inreisverbod te vragen, stelt de verwerende partij niet vrij van haar motiveringsplicht hetzij op een andere manier aan te tonen dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is nageleefd. Waar de verwerende partij verschillende beschouwingen geeft omtrent

de familie van de verzoekende partij, meer bepaald omtrent de relatie tussen de verzoekende partij en haar zoon, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering is.

Zoals verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft. Er blijkt niet dat de verwerende partij de familiebanden die de verzoekende partij heeft in België heeft onderzocht en zich voldoende hierover heeft ingelicht.

Waar de verwerende partij verwijst naar andersluidende rechtspraak wordt er opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben en niet wordt aangetoond dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn.

De verwerende partij stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar de verwerende partij betoogt dat zij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan zij niet worden gevolgd. De stelling dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien haar geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het niet voldoen aan de terugkeerverplichting in casu een voldoende wegend element is om een inreisverbod op te leggen van 3 jaar, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod, gezien de verstreckende gevolgen ervan, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht is geschonden in samenlezing met artikel 8 van het EVRM. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen en overige middelen niet te worden beantwoord nu zij niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding - wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten - wordt vastgesteld.

Artikel 2

De beslissing van 13 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN